

нна цариградската църква съ римската, нито писмото на папата не произвели
 нвърху българския царь очакваното въздействие. Симеонъ, както и по-напредъ,
 ипродължавалъ вѣроломната си политика, а ромеитѣ да държи въ едно
 инеопредѣлено положение; той, както и по-рано, продължавалъ опустошенията
 ни разоренията. Тогава въ Цариградъ решили съ добро и кротостъ да въздей-
 ствуватъ върху Симеона. Романъ Лакапинъ, разчитайки така сжщо на
 ипапското писмо, а отъ друга страна, виждайки нерешителността на Симеона,
 иизпратилъ до него писмо „приятелско“ и, споредъ думитѣ на патриарха,
 „съ почитание написано“, въ което той го молилъ за миръ. Но Симеонъ
 ни отъ това не билъ трогнатъ; напротивъ, той отговорилъ императору крайно
 идръзко и презрително; неговото писмо, казва патриархъ Николай, било пълно
 ссъ иронии, дързости и докачения. Това тъкмо обстоятелство накарало
 ипатриарха да му изпрати ново писмо, което и по тонъ, и по съдържание
 иносѣло сжщия приятелски и примирителенъ характеръ, както и Романовото
 иписмо, и се стараелъ нравствено да въздействува върху Симеона, като му
 инапомня, че, откакъ християнитѣ оскверняватъ себе си съ взаимни убийства,
 итой не билъ помислилъ за страшния сждъ божий, посочва на напредналата
 иму възраст, близу до шестдесетата година, и затова той (Симеонъ) трѣбва
 ида спре кръвопролитията и да помисли за бждещия животъ; защото той
 ине иска, щото Симеонъ да остави подире си „клетъ и достоенъ за проклетие
 испоменъ за това, че чутовниятъ Симеонъ, който се прославилъ въ своя
 иродъ съ мъдростъта си, правия сждъ и различнитѣ си добродетели, свѣтилото
 ина българския народъ, по подобенъ начинъ потъпкалъ мира, който билъ
 исклученъ отъ родния му баща, нарушилъ собственитѣ си съглашения,
 иклетви и договори съ ромеитѣ и станалъ тѣхенъ много по-жестокъ врагъ,
 иотколкото неговитѣ прадѣди, които не познавали Христа и Бога нашъ (и нека
 ине казватъ), че той не само не се показвалъ такъвъ презъ живота си, но
 ини следъ смъртъта си оставилъ непримирима война съ радостъ, че мечоветѣ
 ина ромеи и българи сж обагрени съ кръвъ и убийства“. — Най-сетне, като
 иговори за всѣкогашното желание на „отъ Бога вѣнчанитѣ императори“ за
 имиръ и за постоянната имъ готовностъ да го сключатъ, патриархъ Николай
 иизвестявалъ Симеона, че и въ дадения моментъ били изпратени отъ Цариградъ
 ихора, които да влѣзатъ въ преговори съ него, и че сега всичко зависи отъ
 инего „да влѣзе въ надлежитѣ съглашения, угодни Боги и полезни за
 иромеи и българи“.

Царь Симеонъ подъ стениѣ на Цариградъ и срещата му
 съ императоръ Романа Лакапина на 9. IX. 923 год. — Доколко е
 подеиствувало върху Симеона съдържанието на това писмо на патриархъ
 Николая и дали сж направили нѣщо въ полза на мира отново изпратенитѣ
 иратеници, ние нищо не знаемъ; известно е само, че наскоро следъ това
 иписмо Симеонъ се явилъ подъ стениѣ на Цариградъ и прѣвъ предложилъ
 имиръ. Причинитѣ за тая неочаквана постъпка ще трѣбва да търсимъ въ
 исъбитията, които ставали въ това време на северо-западнитѣ покрайнини
 на българското царство.

Когато следъ падането на Одринъ движението на Симеона къмъ Цариградъ
 било неминуемо, когато Византия въ тая критическа минута се решила да търси
 ивъншна помощъ, за да въздействува върху Симеона и да действува противъ него,
 въ края на 922 год., както видѣхме, били изпратени въ Римъ пратеници съ
 ипросба за защита отъ българския царь. Тогава пакъ, вѣроятно, било изпратено
 ипосолство въ Сърбия при князь Захария, на което било поръчано да
 иго повдигне противъ Симеона. Захарий, комуто византийскитѣ пратеници
 иприпомнили за по-раншнитѣ благодеяния на ромейския императоръ, подъ